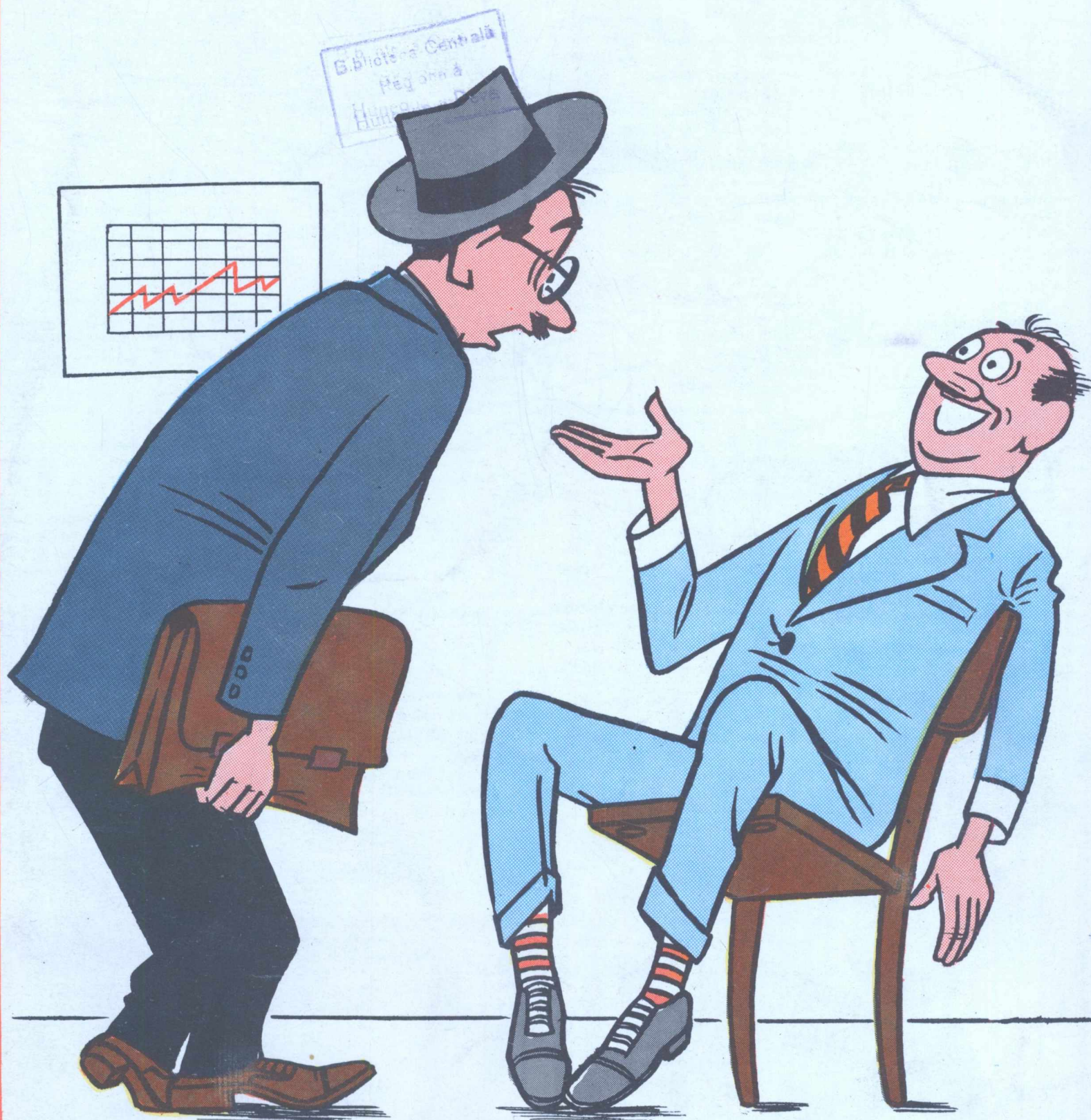

Secția de mobilă a Întreprinderii industriale raionale Moinești face economii greșit înțelese la anumite materiale în dauna calității produselor.

- Cu toate că am redus substanțial prețul de cost, observați, scaunul nostru tot patru picioare are!

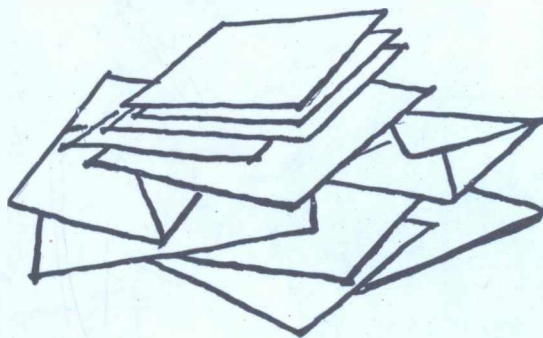
O PIESĂ

ÎNTR-UN ACT CONDAMNABIL

— Ce faci, dragă, tot la „Urzica“ lucrezi?
 — Tot!
 — Și ce faci tu acolo?
 — Ce să fac? Scriu umor!
 — Zău?
 — De ce?
 — Așa... Ia spune, mai semnezi și altfel?
 — Da!
 — Aha, probabil asta e!
 — Ce „asta e“?
 — Nu, nimic! Mă gândeam la ceva!... Știi, aș vrea să-ți dau și eu un caz!
 — Un haz?
 — Nu, un caz!
 — Mersi! Cazuri am și eu...
 — Păi eu sînt inginer! Umorist ești tu!
 — Ei da, dar oamenii se mai ajută între ei...
 — Bine! Fă-mi tu un proiect de pod rulant și-ți dau eu hazuri...
 — Ascultă, știi ceva? Lasă-mă în legea mea și vezi-ți de treabă!
 — Stai să-ți spun cazul!... Ai auzit de uzinele „Gheorghe Dimitrov“ din Arad?
 — Da!
 — Bun! Deci, cum îți spun, uzina din Arad își lucrează singură piesele! Dar într-o zi, ministerul i-a dat dispoziție ca o anumită piesă s-o comande la Uzinele Mecanice „Gh. Apostol“ din Galați!
 — De ce?

— Socoteli de cooperare între întreprinderi. Știe ministerul ce face!
 — Bine, dragă, nu mă opun...
 — Și piesa asta...
 — Ce piesă?
 — Axa triunghiulară pentru timoneria frinei la vagoane. Ei...
 — Ia stai! Toată fraza asta e o singură piesă?
 — Da!
 — Și alte piese de la vagoane tot nume de astea au?
 — Da!
 — Formidabil!
 Cum le țineți minte, dragă? Tot vagonul de treabă, săracul!
 E făcut din zeci de fraze de astea complicate și lui îi zice simplu: vagon!
 — Și ce te miri?
 Tu nu ești făcut din mii de piese complicate și îți zice simplu, umorist?
 — Cine-mi zice?
 — Tu!
 — Mersi! Zi mai departe!
 — Uzina din Arad a trimis celor din Galați documentația piesei!
 — Colegial!
 — Da! Dar gălățenii au citit documentația și au văzut că acolo se prevede că prețul de cost al piesei e de 120 de lei! Dar cînd au

făcut ei calculele au văzut că numai materia primă costă 110 lei!
 — Ei și?
 — Cum ei și, mă umoristule, numai 10 lei manopera la axa triunghiulară pentru timoneria frinei la vagoane?
 — Ai dreptate! Zece lei costă fraza asta numai dacă vrei s-o telegrafiez! Dar s-o faci și piesă...

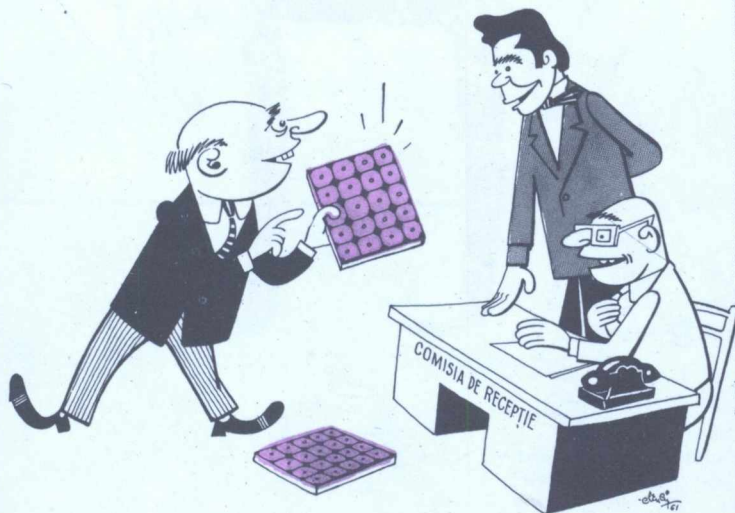

— Ascultă, comentariile fă-le tu pe urmă! Acum ascultă:
 — Bine, ascult, că a devenit palpitant! Poate scriu un Sherlock Holmes!
 — Lasă-l pe Conan Doyle, că el le-a scris ceva mai bine! Ce te apuci tu să scrii Sherlock Holmes? Ce, el a scris „În țepii Urzicii“?
 — Bine, dragă, iartă-mă!
 — Deci, calculează cei de la Galați și văd că nu le iese cu nici un chip axa la prețul de 120 lei! Atunci au calculat singuri și le-a ieșit prețul de cost 180!
 — Dar cei din Arad cum o fabricau la prețul de 120?
 — Cine-ți spune c-o fabricau?
 — Tu!

— Ascultă, eu umorist fără haz am mai văzut! Dar și fără...
 — Lasă, lasă, am înțeles! Documentația trimisă era nereală!
 — Mă uimești! Vezi? Totul e să judeci nițel! Să faci un efort de gândire! De ce nu faci asta mai des?
 — Păi fac, dragă!
 — Fă și cînd scrii!
 — Ascultă tu, vrei să-mi faci rost de un caz sau de necaz?
 — Am glumit!
 — De glume de astea sînt sătul! Primesc 30 de telefoane pe zi! Înțelegi? Toți 30 fac una și aceeași glumă! Zilnic! Și mă iau pe mine la sigur că n-am haz!
 — Ai și tu dreptate! Și cum îți spuneam! Cei din Arad le-au trimis documentația la prețul de 120, cei din Galați au calculat și le-a ieșit la 180, în timp ce în catalogul oficial de prețuri, piesa e trecută cu prețul de 260!
 — Deci cei din Galați au făcut și o economie de 80 de lei.
 — Da!
 — Bravo lor! În schimb se poate spune că în comportarea lor tovarășii de la Arad n-au avut o frînă pentru timoneria axei triunghiulare la vagoane!
 — Ai încurcat-o!
 — Am vrut să fac un banc final!
 — Și ăsta-i banc?
 — Nu-i? Atunci ce-ai zice, ținînd seama că e fabrică de vagoane, s-o pun pe aia cu „să schimbe macazul“?
 — Știi ceva? Las-o fără final!
 — Cum, s-o las așa?
 — Las-o așa!
 — Bine, o las așa!
 Dar poate că ministerul n-o s-o lase așa. Găsește el un final.

S. RĂȘCANU

Plăcile de mozaic lucrate de Întreprinderea orășenească mixtă Satu Mare pentru blocul „M“ Galați aveau stratul de mozaic sub 3 mm. Deși inițial comanda a fost recepționată, a fost refuzată ulterior, lucrarea întîrziînd cu o lună.

DELEGATUL ÎNTRINDERII: — Plăcile noastre sînt grozave, sînt teribile, sînt...
 COMISIA DE RECEPȚIE: — Cunoaștem asta. Schimbă...
 PLACA!

Desen de AL. CLENCIU

CONCURSUL „PENTRU

COMPARAȚIE

— Ah! concursul ăsta, ce idee bună!
 — Bună, bună ca pîinea caldă!...

CEAPA

Ceapa mare și nătingă
Bună doar pentru tocană
Zice că-i tragediană:
Face publicul să plîngă.

ARICIUL

Ieri, ariciul la plimbare
Întîlnise pe cărare,
Nu știu cum, o perie.
Gata să se sperie
De această intimplare,
Zise medîtînd puțin:
— Ce-o fi asta, manechin?

*Fabule
în
pilule*

PESCARUL

Pescarul cică-i mare domn
În zilele cînd prinde-un somn,
Dar tace faptul, nu prea rar,
Cînd somnul prinde pe pescar.

CĂMAȘA

Mi se plîngea cămașa: Purtarea ta ingrătă
Îmi pare, frățioare, lipsită de-nșeles,
Pe mine tocmai care ți-s cea mai apropiată
Mă schimbi aiți de des?

MIRCEA PAVELESCU

DIN DISCUȚIE SE FACE LUMINĂ..

Desen de V. CRIVĂȚ

V. Crivăț 61

...UNEORI ÎNSĂ ȘI DIN LUMINĂ SE FACE DISCUȚIE!

PÎINEA DE CEA MAI BUNĂ CALITATE"

CUSURGIUL

— Hm! nu văd nimic nou. Aceeași!
— Treceți peste cîteva zile; poate facem pentru
dv. o pîine cu miezul afară și cu coaja înăuntru!

MOTIV ÎNTEMEIAT

— Ce alergî mîi așa?
— E o pîine grozavă și dacă nu ajung repede
acasă o mîncîc toată pe drum...

Desene de FRED GHENĂDESCU

Teoria Frezică

Frezică la servici unui coleg
Îi perora așa: Nu te-nșeleg,
Orice bilete vin prin sindicat
La un spectacol, tu imediat
Reții, plătești și, asta nu-i nimic,
Dar... te și duci să vezi!...

Eu nu-mi explic:

Un om deștept (c-așa ești socotit)
Să fii de fapt atât de mărginit!
Să te închizi în sală când afară
Neonul pune-n violet de seară
Reflexul citadin pe bulevard
În clipa când pavajul nu mai arde...
Și-atunci un sfert de ceas să te oprești
La filmul nou adus la „București“
Ca să privești satisfăcut de sus
Pe cei cu „N-aveți un bilet în plus“,
Care-și consumă în inghesuală
Un dram de vitamină culturală!...
Să mergi la teatru cu servicii cu tot?
Nu știi cum de suportă! Vezi, eu socot
Că și se duce dracului tot cheful
La gândul că în sală e și șeful!...

Nu după mult, cam peste-o lună-două,
În secție o angajată nouă
Simpatică, prietenoasă, blondă,
Pe frunte cu-o șuviță vagabondă
Ușoară, ca un nor la orizont
Și c-un suris șăgalnic, Kalodont,
A semănat în secție la ei
Minusculele dragostei scintei...
Se pomăda Frezică și-uneori
Pe masa fetei apăreau și flori.
Dar într-o zi Frezică s-a decis:
La ora două fără 5 precis
A invitat-o ca din întâmplare
Să meargă împreună la plimbare
Și fata nu l-a refuzat...

Dar când

Pe-aleile din Cismigiu trecind
Era pe cale omul să-i expună
Amorul la debarcader sub lună,
S-au întâlnit în mod inoportun
Și-ntimplător cu un coleg comun.
O conversație s-a angajat
Și firul vorbelor a deviat,
Și asta tot în mod incidental,
Pe un tărâm cu totul cultural
Și teatral în fond mai mult, adică
Total necunoscut pentru Frezică.
În rolul de decor și figurant
Frezică nu era interesant,
Tăcea neștiutor și stingherit
Și asculta ce-aveau de povestit
Cei doi despre Goldoni sau Shakespeare,
Și asta a durat o oră-n șir.
El nu putea să scoată un cuvânt...
O, cum s-ar fi lansat el cu avânt
În vorbă și să fie elocvent...
Dar nu era cu tema la curent.
Și lovitura sigur cea mai tare
A resimțit-o când din întâmplare
Și-a întâlnit colegul cum intra
La teatru, dar nu singur, ci cu ea...
A priceput acum tardiv Frezică
Cum astăzi chiar și dragostea implică
Oricât ar fi de simplă și banală
Un dram de vitamină culturală.

CONSTANTIN OTTESCU

Unii tovarăși se mulțumesc numai cu faptul că piesa
lucrată de ei nu e socotită rebut și că se încadrează în
limitele toleranțelor admise, dar nu este un produs de
calitate superioară.

Desen de V. TIMOC

— Înția calitate a acestor piese este că sînt acceptate.
— Tocmai... Calitatea înția mă interesează...

SCURTĂ ISTORIE

Cine nu știe câte se pot face din lemn?
Se pot face atâtea lucruri folositoare încît
te și miri. Sau nu te miri. Depinde de fire...

Dacă n-ar exista pe lume lemnul nici nu
știu ce s-ar face omenirea. Probabil că ar
folosi un înlocuitor, care de altfel mi se
pare că și există. Dar nu asta interesează.
Adică interesează, cum să nu intereseze?!
Nu însă despre înlocuitor e vorba. E vorba
că materialul lemnos trebuie depozitat cum
trebuie, folosit cît trebuie și mai ales unde
trebuie. Această deviză, se pare că nu-i
cunoscută pretutindeni. Uite, să luăm un
exemplu care ajunge: „Șantierul de locuințe
din Galați, str. Republicii 71“. Aici am
văzut ce n-am mai întâlnit în altă parte
fapt care, bineînțeles, e liniștitor și îmbucu-
rător. Am văzut în spatele unui bloc falnic,
cum zace în cea mai perfectă dezordine,
o frumusețe de material lemnos provenit
de la decofraj. Acest material fiind depozitat
în condiții, cred unice în felul lor, așteaptă
resemnat să se degradeze. Ce altceva ar
putea face? Glas n-are, iar picioare ca să
ajungă pînă la cineva care să-i rezolve situa-
ția, nici atât. Stă lemnul în loc ca un
bolovan, care chiar dacă se degradează n-are
decît.

Ce se întîmplă dacă materialul rămas de
la decofraj se degradează? Nimic mai simplu:
nu mai poate fi recuperat. Or, materialul

acesta se potrivește la dușumele oarbe pentru
parchet ca o haină care îți vine bine. Am
uitat să vă spun: dușumelele oarbe poartă
această dezolantă denumire pentru că nu se
văd. Știți, pe ele se aplică parchetul. Și
prin parchet nu se vede. Așa că dușumelele
dispar din cîmpul vizual. Asta e situația...

Cum vă spuneam, pe șantierul din Repu-
blicii 71, contrar obiceiului, s-a dat materia-
lului lemnos provenit de la decofraj, o
altă destinație: „degradarea naturală“. E
formidabilă. Nu dă greș niciodată. Încet,
dar sigur, transformă scindurile întregi în
mărunțiș! Cu toate astea nu cred să nu se
ivească o salvare. Din toată lungimea și
lățimea șantierului, e imposibil să nu apară
într-o zi, un om sau chiar mai mulți care să
adune scindurile rămase de la decofraj de
sub cerul descoperit.

Nu se poate ca în cele din urmă acest
material lemnos să nu se vadă ajuns dușumea
oarbă. Ar fi prea de tot ca atîția lei să nu
mai facă nici doi bani. L-am întrebat pe
inginerul Savu, șeful șantierului, cum se
face că a uitat să recupereze scindurile ră-
mase de la decofraj. Nu și-a amintit. Ce
păcat! Poate spunea ceva cu haz. Barem,
făceam eu o... recuperare!

DAN MANOLESCU

TOVARAȘUL

fără

ADJECTIV

Scurt fragment biografic

Se află pe Valea Prahovei un orașel cunoscut prin pitoreasca sa așezare și apreciat pentru lichidul blond și amărușii pe care-l produce. Ați ghicit. E vorba de Azuga.

Să nu vă închipuiți cumva că cetățenii orașului Azuga sînt împărțiți în două: unii care fabrică bere și alții care o beau, aceasta fiind unica lor ocupație. Nu. La Azuga se bea și citronadă, se bea și lapte bătut, se bea la nevoie și apă de izvor. Cît despre ocupațiile azugenilor, ele sînt diverse.

Nu intenționăm să facem o monografie a orașului Azuga. Intenționăm mai curînd să scriem o biografie a unui azugean. Și nici măcar o biografie. Un fragment.

Se află așadar pe Valea Prahovei un orașel... (recitiți primele rînduri pînă la al doilea paragraf)... Cît despre ocupațiile azugenilor, ele sînt diverse. Unul e funcționar destoinic, altul e muncitor priceput, celălalt gestionar cinstit. Mă rog fiecare salariat, cu adjectivul lui.

Iar Macare Gherasim e director. Director fără nici un adjectiv. Adjectivul îl veți hotărî dumneavoastră la sfîrșit.

Ciment! Absent...

Tovarășul nostru fără adjectiv este directorul fabricii de șamotă „Azuga“.

La Azuga există și o asemenea fabrică, pentru că în afară de bere, mai avem nevoie și de șamotă. Dacă e să judecăm cinstit, un om parcă numai de bere și de șamotă are nevoie? Mai are nevoie și de niscaiva ciment, și de cărămizi, și de cherestea. De ciment a avut nevoie și tovarășul nostru fără adjectiv, atunci cînd și-a construit o casă proprie. Există o strînsă legătură între funcția ce o are și casa pe care și-a construit-o. Iată legătura: tovarășul Macare conduce o fabrică de șamotă. Cum anume conduce șamota nu știm. Știm în schimb cum conduce cimentul din magazia fabricii și mai cu seamă știm unde îl conduce: la locuința domniei sale. Cimentul i-l transportă Gereea Nicolae, în calitate de șofer, fiindcă ține la director în calitate de cumnat.

Ceea ce este de admirat la omul ăsta, e modestia dusă la extrem. Cîtu-i el de director, n-a ieșit niciodată prin poarta principală. Numai prin cea de serviciu. Și nu numai el.

— Camionul cu ciment, a hotărît dînsul, trebuie să dea dovadă de aceeași modestie. Să iasă tot prin poarta din spate.

Tocmai cînd camionul a depășit fruntariile fabricii, cîțiva oameni au observat cei 14 saci de ciment de sub prelată:

— Ehei, tovarășe Macare, te-am prins cu mița-n sac.

Macare a desfăcut sacii tacticos, s-a constatat că nu se află nici o miță înăuntru, și a plecat mai departe.

Odată om!

Trebuie să recunoaștem însă și meritele sale. Ce-i al lui e-al lui. Și ce-i al fabricii e tot al lui. Oricum, Macare al nostru are o inimă largă. Nu-ncap în ea numai cărămizi, ciment și cherestea. În auriculul drept a mai încăput o cadă iar în ventriculul stîng tablă de acoperiș. De aceea i-au spus probabili medici:

— Dumneata, tovarășe, ai o inimă de fier. O să trăiești pînă la o sută de ani.

Mă rog, să trăiască și pînă la o mie; că și-a făcut rezerve destule, dar cum rămîne cu materialele fabricii?... Că doar e vorba de 10.000 lei.

Casa noastră cea de toate zilele

Și-a durat, așadar, tovarășul nostru fără adjectiv casă nouă. Și s-a deschis o nouă problemă: mobilă.

Aici a sucit-o din nou: în loc să-și ia de la magazin mobilă în rate, și-a luat de la fabrică tapițeri în rate. Azi unul, mîine doi, poimîine pe cîteșitrei. Nu erau toți tapițeri. Unul timplar, altul tinichigiu. Ce să-i faci. Schema făcută de minister era complet ruptă de nevoile casnice ale directorului. Birocrați. Stau în birouri la București și combină scheme pentru locuințe individuale la Azuga.

— Ei fraților, a întrebat Macare avîntat, pe oamenii aduși la el acasă, cu ce începem? Cu șifonierul? Cu paturile?

Și netam-nesam, cîțiva dintre ei n-au început nici cu șifonierul, nici cu patul. Au început cu sesizările.

Iar cer senin și voie bună

Și furtuna s-a domolit. Valurile s-au potolit și căpitanul vasului de șamotă naviga temerar mai departe. În cinstea izbînzii, s-a organizat un bal.

A fost un bal ca-n povești, urmat de un concert. Orchestra fabricii a cîntat cele mai cunoscute șlagăre, localizate adhoc: „A fost deajuns o coțcărie“, „Tropa trop, iau la trap, iau la galop“, „La căsuța cu ciordele“, și „Cele mai frumoase pete, măi, măi, măi“.

Apoi, prezentatorul a anunțat sfîrșitul concertului, cu următoarea formație orchestrală:

Dirijor: Gherasim Macare. A dirijat materiale și muncitori spre locuința dumisale.

La nai: nu importă.

La ai: ai ciment, ai cadă, ai etc.: dirijorul.

La pian: nu importă.

La volan: importă și transportă Gereea Nicolae.

La saxofoane: indiferent.

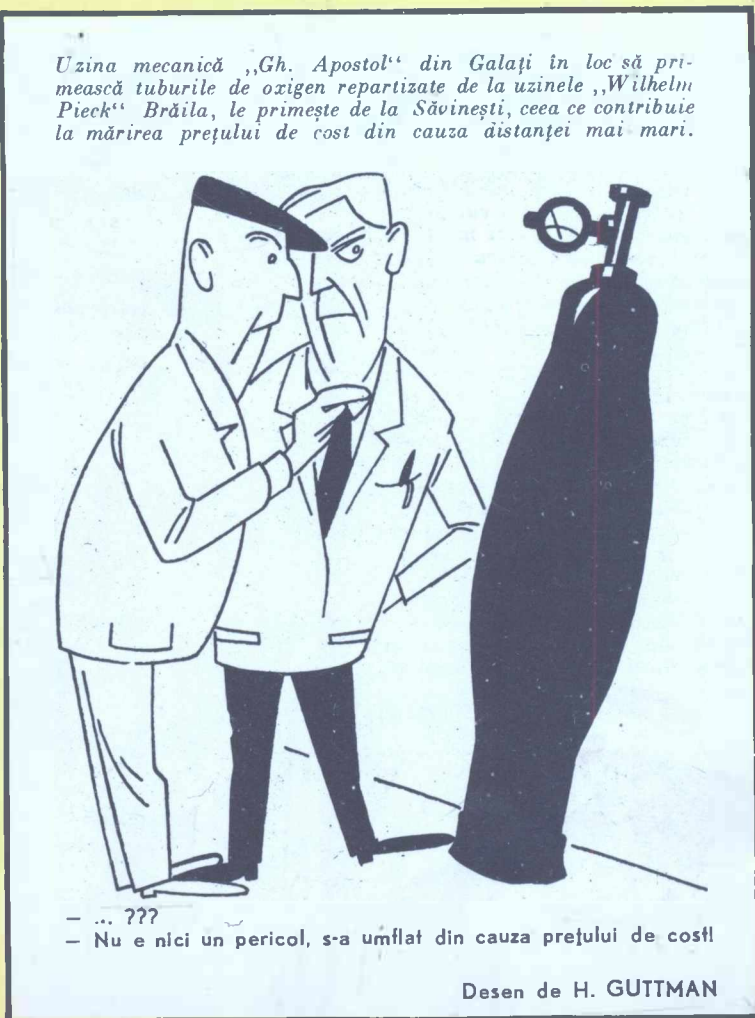
La tromboane: G. Macare...

La minister: așteptăm să se ia măsuri.

Cu aceasta, cimentul s-a terminat.

Nici nu-i de mirare.

Prezentarea spectacolului: Al. VIANU

PROZIT, NEA MITULE!

— Prozit! Noroc și la mai hîc, nea Mitule.
— Noroc... Săndulescule, și cînd ne-o fi mai hîc, așa să ne fie...

— Grea meserie contabilitatea asta, nea Mitule.

— Grea! Pe mine mă usucă!...

— Las' că te și udă!... Strașnică țuică. Abia mă mai țin picioarele.

— Ce te miri? Munca. Te istovește. Te trîntește la pat.

— Care pat, nea Mitule, că pe mine mă trîntește sub masă. E tare.

— Stejar veritabil.

— Ba, prune curate.

— Ce forțe uriașe zac într-o prună!

— Nea Mitule,

ce zici, mai con-

trohîc... sau nu mai

controlăm? Dum-

neata decizi, că

ești șef contabil...

— Controlăm

to'arășe, că ăștia

de la restaurante

sînt șmecheri.

Toamnă apă în al-

cool.

— Nu se simte,

nea Mitule.

— Nu se simte

deocamdată Săn-

duhîcule, că ăștia

sînt coțcari. Au pus

apa la fund. Nu

vreau să fim cri-

ticați c-am făcut

controlul la supra-

față, superficial!

— Așa e, nea Mitule. Să facem

control în adîncime.

— Pînă-n pivniță. To'arășe

'sponsabil, unde sînt butoaiele pline,

să le vinificăm?...

— Să le verificăm, nea Mitule...

— Așa e, să le simplificăm. Să

le facem gestiunea. 'Sponsabile,

ia adu aici un kil de gestiune, și

două stacane de borderouri, să le

facem intrarea.

— Nea Mitule, ăștia trebuie

controlați sticlă cu sticlă. Sînt

hoți. Dar la nea Mitu, la nea

Mitu Gheorghe, nu se prinde. Nu

se-nghite.

— Se-nghite, Săndulescule, că-i

dulceag. Strașnic vin.

— Strașnic. Am controlat toate

bufetele din satele de pe lîngă

Țăndărei, da' asemenea gestiune

n-am pomenit! O fi gestiune de

Drăgănași...

— Vrei să spui Drăgălași...

— Grădășani...

— Zi-i Cotnari, nene, că-i mai

bisilabic, și mai propice de

exprimat în situația în care ne

aflăm.

— Da-n ce situație ne aflăm,

nea Mitule?...

— În situația de impon... im-

pondera...

— Imponderabilitate.

— Parcă plutesc...

— Pe mine, dimpotrivă, mă

trage în jos...

— De pe schemă?

— Nu scobi, nea Mitule... Pu-

terea de gravitate e una, puterea

ursului e alta. Prima ține de cos-

mos iar noi ținem de cooperativă.

Și să bat în lemn, pînă acum numai controale de genul ăsta am făcut și ni-meni n-a spus nici pîs...

— Hîc...

— Pîs...

— Săndulescule!

— P-aici sînt.

— Unde controlăm noi acum?

— Sub masă, în satul Strachina.

— Și ieri unde am controlat?

— Sub masă, în satul vecin.

— Hîcule... asta... Săndulescule, zi-mi... hîc...

— Hîc, tovarășe...

— Pentru ce controlăm numai sub mese?...

— D-ai... Control i-nopinat. Să nu afle ăștia că sîntem aici...

— Săndulescule, mi se lipesc ochii. Eu o să trag un pui de somn!...

— O să dormi cam înghesuit, nea Mitule. Masă mică. Eu zic să treci sub una de patru persoane...

Ce naiba, doar ești contabil-șef...

— Noapte bună, Sănduhîcule!...

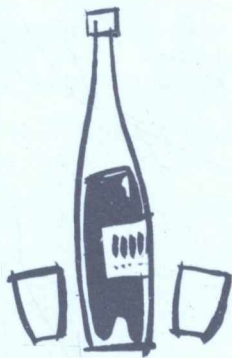
— Somn ușor, nea Mitule... Ca să vezi ce funcționari conștiincioși sîntem...

Dormim pe unde-apucăm, numai să nu cheltuim bani de cazare... Așa e?

— Hîc!...

— Asta ziceam și eu...

I. AVIAN

Tu

Sînt hotărit să stau ca un copil
În scutece, cu somnul la oblic...
Oricărui mic efort să fiu ostil
Să stau, să dorm, să beau și să mînim

Programul întocmit de la plecare
Ca pe-un consemn să-l țin mă străduie
În plus am hotărit (ca încercare)
Încă un punct: să nu mă bărbieresc!

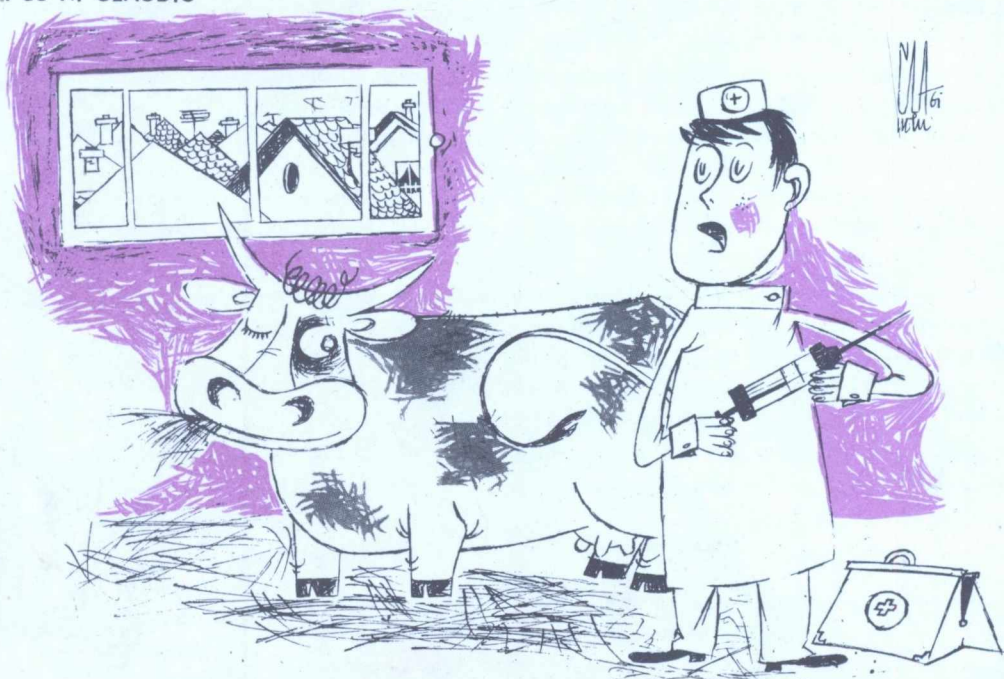
De două zile-n mijlocul naturii
Sorb cu nesaț mireasma de ozon
Și-ascult, căscînd, concertele pădurii
Trîntit pe un fotoliu în balcon.

Dar vai, păcat, iluziile mele
Țîntind spre o odihnă solitară
S-au risipit ca șirul de mărgelă
Cînd auzii la difuzor aseară:

— Tovarăși, să pornim în drumeție
În zori de zi spre culmile cărunte!
Ne-ntoarcem hăt pe seară, la chindie,
Petrecem toată ziua sus pe munte!

Înspăimîntat de-atare perspectivă
M-am strecurat sub plapomă tăcut
Și-n hotărîrea mea definitivă
N-am coborît deloc din așternut.

Desen de N. CLAUDIU

VACA: — Jură că la lecția asta n-ai copiat!!!

concediu

Cind s-au întors râdeau în permanență...
(Probabil de vre-un banc sau anecdotă)
Iar unul mi-a strigat cu insolență:
— Hei, Robinson, cind urci cu noi la Cotă?

Mai adineauri bibliotecara
Mi-a spus să vin la un simpozion...
Auzi, mă rog? Să-mi pierd aiurea seara?
Și cine-o să mai șadă în balcon?

Apoi m-au invitat la un spectacol
Și-am reflectat: cum să mă duc? Mi-e greu!
Dacă mă prinde somnul în tentacol?
Și-am preferat să dorm în patul meu.

De două zile picotesc la soare
Mi-i capul greu, n-am nici un chef de glume,
N-am nici-un pic de poftă de mâncare...
Aș vrea ceva și nu știu ce anume.

Cind doctorul m-a consultat atent
Amabil, cu minuțiozitate,
Mi-a spus: Nu fi-ngrijorat nici un moment
Că boala-ți e din inactivitate...

Mă tot gândesc acum în tren spre casă
Ce situație paradoxală:
Ei toți sînt sănătoși și nu le pasă
Că eu mă-ntorc bolnav de... plictiseală!

ION RUȘ

STRADA ÎMPĂRATULUI

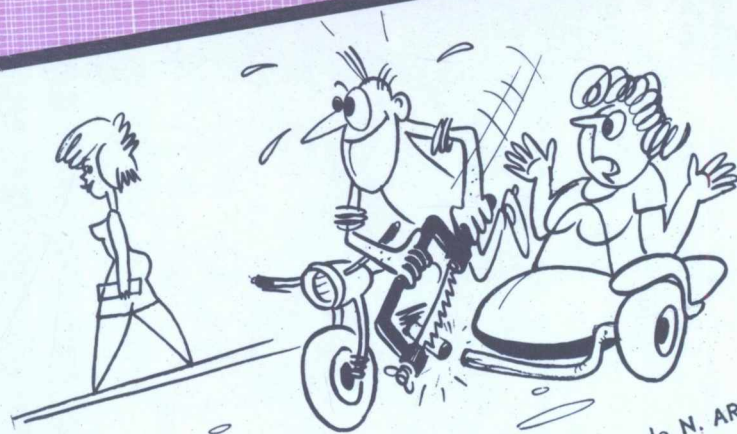
Am fost la Constanța cu niște treburi. Și într-o după amiază am profitat de ocazie și am ieșit să mă plimb prin frumosul oraș de pe malul mării. Din Piața Ovidiu am pornit pe o stradă. O stradă lungă, probabil arteră principală. M-am uitat pe tăblița care indica numele străzii și am citit: strada M. Aurel. Curios nume de stradă: Aurel! După cîte știu, Aurel e un nume mic. Ca și cum ai spune strada Costică! M-am gîndit că poate inițiala M. mi-ar lămuri numele de familie. Deși nu se obișnuiește să scrii în felul ăsta numele unei străzi. E ca și cum ai spune străzii Mihai Viteazul, strada V. Mihai, sau străzii Matei Basarab strada B. Matei. Dar am mers mai departe, pe aceeași stradă. Și văd altă tăbliță: strada Marcu Aurel. M-am lămurit. ăsta-i numele de familie: Marcu. Am stat și m-am întrebat cine o fi fost acest Marcu Aurel. Că nu prea e nume de personaj istoric. Să fi fost vreun localnic cu merite deosebite? Dar n-am auzit de nici un Marcu Aurel care să fi făcut ceva din

cale afară de prețios pentru orașul de pe malul mării.

Am mai făcut cîțiva pași pe strada Marcu Aurel și deodată am zărit altă tăbliță: strada Marcu Aurelian. Eram nedumerit! Cum îi spune străzii? M. Aurel, Marcu Aurel sau Marcu Aurelian? Și Aurelian ăsta cine o fi? Enervat, am oprit un trecător: „Tovarășe, nu te supăra, ce stradă e asta?” „Marc Aureliu!”

Mi-a venit inima la loc. Într-adevăr de Marc Aureliu am auzit. Împărat roman. De unde l-au scos însă tovarășii în cauză din Constanța pe împăratul Aurel, nu știu. Și de unde l-au scos pe celălalt împărat Marcu Aurel, iar nu știu. Eu știu că istoria romanilor e una: și pentru noi, și pentru tovarășii din Constanța. Deci să-l pună pe împărat în drepturile lui și să-i scrie pe tăbliță numele adevărat: Marc Aureliu. Și nu cu inițială. Că doar nu se scrie: Constanța, port la M. Neagră. Se scrie la Marea Neagră.

S. R.

Desen de N. ARION

FĂRĂ CUVINTE

Desen de A. ANDRONIC

— Vă salut, am terminat de reparat liftul!!!

Țiganiuc

Acesta nu-i un nume de baladă,
Ci unul mai concret, de inginer.
În caz că cineva ar vrea să-l vadă
Vă spun, nu fac din asta un mister:

E undeva o fabrică (mai mică!)
De cherestea — pe nume Pojorita—
Iar dumnealui lucrează-acolo, cică...
Dar n-am spus totul numai cu atîta:

Mai e și-o școală silvică-o minune,
Ce scoate cadre noi de muncitori
Și-n școala ceea, după cit se spune,
Și Țiganiuc e printre profesori.

Predă o oră, două, mi se pare,
Dar pentru asta pleacă permanent
Și toată ziua, cit e ea de mare,
În catalogul fabricii... e-absent!

Cind pentru chiulul ăsta sistematic
Vre-un șef de-al său îi cere socoteală,
Eroul meu, cu aerul flegmatic,
Răspunde-automat: „Am fost la școală”.

Concluzia, iubite cititor,
E clară — ce să mai lungesc pelteaua:
Acestui inginer și profesor
Eu cred că-i cam lipsește cherestea.

STELIAN FILIP

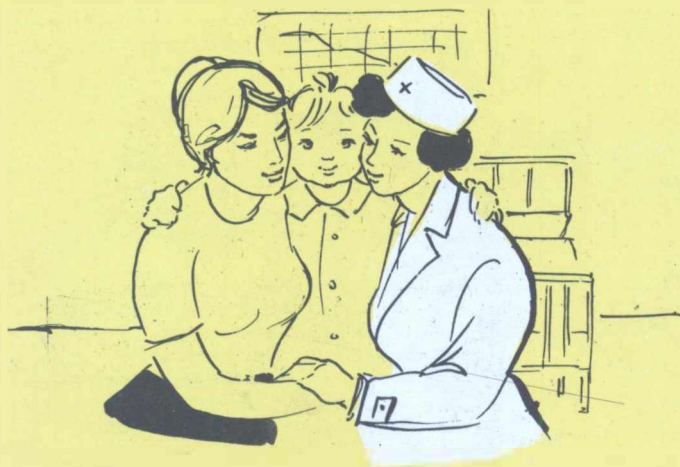
Prin stetoscopul „Urzicii”

Tov. Vlădescu Maria, soră la Clinica O.R.L. a Spitalului „Colțea”, în timpul orelor de program își gătește mîncarea sau face alte treburi, neglijînd serviciul.

- Ai sterilizat Instrumentele ?
- Stai să fiarbă înfi... găina!

Tov. doctor Sanda Popescu de la Spitalul „Caraman”, dă dovadă de multă abnegație în îngrijirea copiilor bolnavi. A stat și 48 de ore la căpătușul unui copil pentru a-i salva viața.

COPILUL: - Acum am două mame, amîndouă mi-ajî dat viață!

Circumscripțiile sanitare nr. 155 și 158
nicii „Rahova” nu au o sală de așteptare cores-
pacienții fiind deseori nevoiți să aștepte în

POLICLINICA RAHOVA
nr. 155-158

- Să între ultimul!
- De ce ?
- N-are umbrelă!

La Spitalul „Vasile Roaită”, în ziua de 10 aprilie a. c., masa pentru bolnavii de la etajele I și II s-a servit la orele 21,30 în loc de 19,30.

- Ne-am săturat...
- ?!!
- ... așteptînd!

Tov. doctor Stavrache Constantin de la circa 7-a sanita
I.T.B., raionul I Mai, are o atitudine lipsită de aten-
și interes față de pacienți...

- Ce te doare ?
- Mă doare purtarea dumitale!

Tov. doctor Munteanu Vasile din cadrul stației „Salvarea”-București este un foarte bun diagnostician, fapt care înlesnește internarea urgentă a bolnavilor în clinicile potrivite cazurilor respective. Datorită acestui medic, numeroși pacienți au fost salvați la timp!...

CETĂȚEANUL: — Aici mi-a fost SALVAREA!

Tov. Obreja Nicolae, ofțiant sanitar la circa I-a sanitară I.T.B., sub motivul „muncii pe teren”, își rezolvă probleme personale.

FRIZERUL: — Să vă fac și o frecție?
URZICA: — Lasă, „frecția” i-o fac eu!..

La farmacia Policlinicii „Mașina de piine”, raionul 1 Mai, farmacistele vorbesc răstit cu publicul.

— Ai cerut un calmant, acum ceri două?
— Unul pentru dumneata!..

Tov. Panache Cornel, felcer la Policlinica „Rahova”, lipsește repetat de la gardă.

La Spitalul „Brincovenesc” nu există suficientă colaborare între medici. Astfel, la 15 aprilie a. c., tov. medici dr. N Bucur, dr. L. Lazăr, dr. Elena Crăinicescu, dr. Gh Bucur au refuzat să dea sprijin într-un caz urgent.

— Vedeți?
— Văd, dar nu înțeleg!..

La secția de fizioterapie a Spitalului „Ilie Pintilie” a fost construită o stație de aerosoli prin muncă voluntară și resurse locale de către zidarul Stavarache și instalatorul Gheorghiuță, sub îndrumarea doctorului radiolog Pop Leonida.

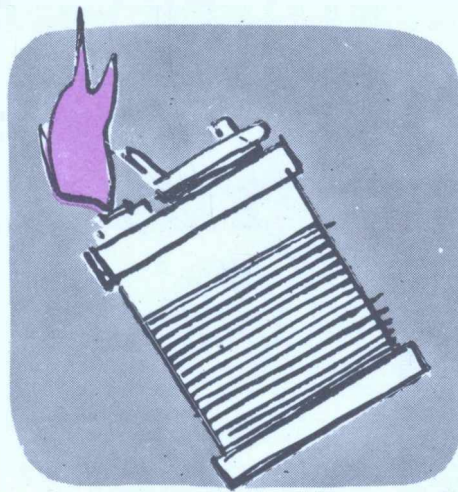
— Le-am relizat din resurse locale...
URZICA: — ... și din inimă!..

Bricheta

După cum cred că bănuieți, ca foarte mulți dintre dv., sînt și eu fumător. Nu sînt însă un fumător mare. Fumez cam la 15-20 de țigări pe zi, dar, probabil, avînd o conformație specială a aparatului respirator, tușesc ca de la o sută. Asta însă nu m-ar deranja. Mai mult mă deranjează faptul că sufăr și eu de meteahna tuturor fumătorilor: cînd am țigări, n-am chibrituri și vice-versa. Dar mai ales la chibrituri e durerea. Vi s-a întimplat vreodată să veniți seara acasă, să aveți două pachete cu țigări și să nu puteți aprinde o țigară pentru că nu există în toată casa nici o gămălie de chibrit? Recunoașteți, există mai mare enervare decît asta? Eu în asemenea momente mă învîrtesc ca un leu în cușcă. La debit e închis. În toate hainele și pantalonii și în șifonier nu găsești nici un chibrit. Și te culci nervos. De aceea am luat o hotărîre. Îmi iau brichetă. Totdeauna i-am invidiat pe fumătorii care scot dintr-un buzunăr o brichetă, și țac! își aprind țigara. Mereu voiam să-mi cumpăr una, dar am neglijat. Acum mi-am luat. E o plăcere. În primul rînd e o distracție. Umples-o cu benzină, pune-i fitil, pune-i piatră, curăță-i roțița, ai impresia că lucrezi la un motorăș. Pe urmă aprinsul țigării. E o plăcere! E mult mai plăcut decît cu chibritul. Pe cîntea mea că fumez acum nu atît din plăcerea de a fuma, ci din plăcerea de a o aprinde. Scot din buzunar bricheta albă, strălucitoare, învîrtesc roțița și țac! sare flăcăruia. La moment! Ba, să vă spun drept, cînd am în jurul meu colegi, îi pîdesc să văd care scoate o țigară. Nici unul nu-mi scapă. Nici n-a pus bine țigara în gură că eu i-am și sărit cu bricheta în față. Cînd însă sînt singur, n-am ce-i face. Fumez eu. Așa se face că la două zile după ce mi-am cumpărat bricheta, am atîns 25 de țigări pe zi. După o săptămînă am ajuns la 40. Ca să fiu sincer, tusea mea a devenit un fel de cutremur care mă zguduie, mai ales dimineața, încît, deși sînt după o noapte de somn, simt nevoia să mă culc iar. Cîeva dintre ai casei mi-a spus că dacă o țin așa într-o zi o să mă culc iar și n-o să mă mai scol.

Iau hotărîrea ca în ziua respectivă să nu mai pun țigara în gură. Dar la serviciu am de lucru. Și simt bricheta în buzunar. O scot. O mîngîi. Dacă n-o aprind, mor. Și aprind o țigară. Și iar și iar. Seara fac socoteala. Am fumat 50. Un coleg de birou mi-a spus că dacă îmi face o asemenea plăcere să aprind bricheta, n-am decît să-o aprind așa, fără să

fumez. În gol. Pots-o aprind așa toată ziua și nu-mi face rău. Dar n-are nici un haz. Dacă nu aprinzi cu ea o țigară, n-ai făcut nimic. Și am continuat. Cînd am ajuns la 65 pe zi, am căzut la pat. Cînd deschideam gura să vorbesc, nu mai vorbeam. Tușeam. Și greață. Și rău. Și tuse. De la tusea mea, părinții, care stăteau cu mine, s-au mutat la o soră. Ei spun că vor să doarmă. Dar cu scandalul permanent pe care-l fac eu în casă nu doarme nimeni. Nici eu nu dorm, dar eu barem am o plăcere. Am brichetă. Dar ei ce-s vinovați? Am rămas la pat. A venit doctorul. M-a controlat. Și-a dat verdictul: „Intoxicație tabagică. De la țigări!“ Am șoptit în pauza unui acces de tuse: „Nu-i de la țigări, tovarășe doctor. E de la brichetă!“ Doctorul m-a privit mirat: „Ce, îți face rău mirosul de benzină?“ „Nu, zic, să vedeți...“

N-am mai apucat să-i explic pentru că am intrat în normal. Am început să tușesc. Și nu m-am mai oprit, cum nu s-au oprit ploile din luna mai care tot te mai lăsau o zi pe săptămînă pe uscat. Pe mine, tusea nu mă lasă nici un ceas. Și bricheta, micuță, drăguță și strălucitoare stă la capul meu lîngă sticlutele cu medicamente. O aprind din cînd în cînd, așa, în gol. Abia aștept să mă fac bine ca s-o aprind în plin.

Cred că n-o să mai fac intoxicație. Am pierdut bricheta. Vă spun eu, tot mai bine cu chibrituri!

SADI RUDEANU

MATERIAL PENTRU
BRIGĂZILE ARTISTICE
DE AGITAȚIE

Nu ne place orice ton!

Spune-o vorbă undeva:
Tonul face muzică!
Astfel tonul, cum vă spui
Dă alt sens cuvîntului.

Tonu-n orice circumstanță
Are mare importanță.
Totul e să prinzi subit
Tonul cel mai potrivit.

N-are rost să ceri cotlet
Pe un ton a la Hamlet!

Doar un ton nu prea ne place,
Fiindcă nu știu cum se face
Că ne taie-ades elanul:
Este tonul lui tov. Panu!
Nu e dulce și, nici moale...
Și ce mai la deal la vale
Se observă într-o clipă
Că-i un ton care cam țipă
Cînd vorbește dumnealui:
„Șef ca mine, altul nu-i!
EU mi-s șef! Pricepi mata?
EU mi-s, noi, conducerea,
Care — să-nțelegi nu-i greu —
o formăm, EU, EU și EU!“

Las' că știu eu! Sînteți niște...
Gurra! nimeni să nu miste!
Drept! Măi, asta, tu ce faci?
Mie de-mi răspunzi, să taci!
Doar o-am repetat mereu
Stîlp aici sînt numai EU!“

Cum e EL deci altul nu-i
Păi vă place tonul lui?

Ton de asta, mulțumesc
Dar n-aș vrea să mai găsesc.
Că la el nici nu mergea:
„Tonul face muzică“,
Cî schimbînd originalul
„Tonul lui face scandalul!“

În concluzie se pare
Că-i nevoie de-o schimbare.
Iar amicul să-nțealegă
Și alt ton să își aleagă.

Tonul just de-o să-l găsească
Nici chiar bas, nici primadonă,
Mulțumiri o să primească
(Vreau să fiu în...ton): o tonă!

S. M. RUSU

ȚINERE TALENTE

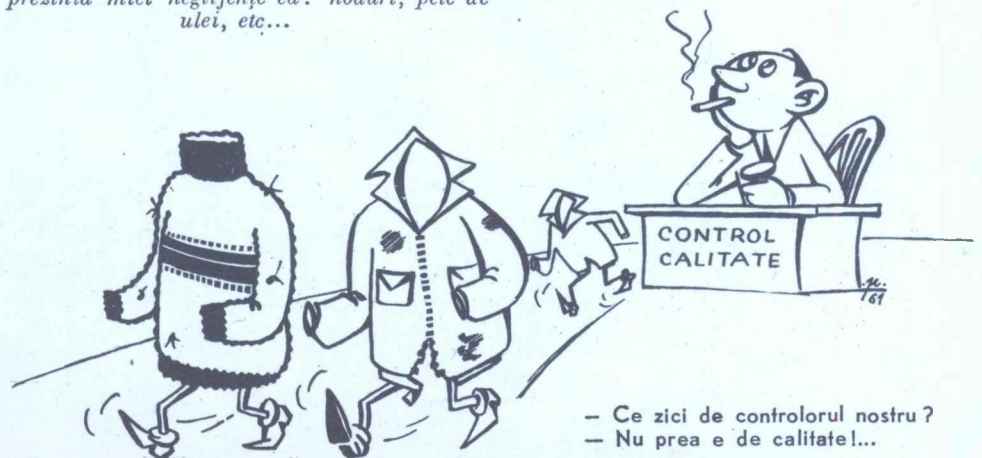
PERIUȚĂ... ȘI BĂILE DE NĂMOL

— Vai, tovarășe șef! V-ați murdărit!...

Desen de ALEXANDRU RONA (elev)

Unii controlori de calitate lasă să treacă
în comerț produse care, deși sînt lucrate bine,
prezintă mici neglijențe ca: noduri, pete de
ulei, etc...

Desen de PALL

— Ce zici de controlorul nostru?
— Nu prea e de calitate!...

Din neglijență, blocurile din cartierul „23 August” — Oradea nu au fost prevăzute cu țevi pentru fir telefonic, așa că a fost nevoie să se spargă pereții pentru introducerea lor.

Desen de N. CLAUDIU

— Dă-i zor cu zugrăvitul că trebuie să încep să sparg zidul!!!

„NOU NĂSCUT”

— „Dă doamne, casa mea, să n-o dărîme și nu-mi fă doamne inima fărîme!
Mie mi-e dragă casa de chirpici în care stau, și nu mă mut de-aici”.

Căsuța lui, mai mult sperietoare
ca un bătrîn ce cade din picioare:
o cămăruță lingă un antreu,
și el... prieten bun cu dumnezeu.

El s-a-nchinat, cum și-a văzut părinții,
bătînd, smerit, mătănii la toți sfinții.
Și totuși fără multă tevatură
am mai scăpat de-o dărăpănătură.

Pe locul cu bordeie, la soroc,
a mai fișnit spre nalturi înc-un bloc...

Într-un apartament scaldat în soare,
doarme-un copil cu fața ca o floare.

— „Ja spune tată, cum te simți aici?
Tot mai duci dorul casei de chirpici,
acolo unde te-au crescut părinții
ce se rupeau din șale la toți sfinții?”

El nici acum nu și-a iertat prostia
și faptul că ținea cu sărăcia.
Și mi-a răspuns stîrnind grozav ecou:
Prostu-a murit! Eu m-am născut din nou!

C. S.

OAMENI NESOCIABILI

O viață-ntreagă m-am ferit de oameni nesociabili — și tot de ei am avut parte. Cum e și familia Serafim și Melania Popescu, vecinii noștri de bloc. Deși apartamentele noastre sînt lipite, imposibil să te lipești de ei.

Într-o seară sun la ei. Eram cu nevastă-mea Deschide nevastă-sa.

— Săru’mina! zic. Vă deranjăm?

— Nul zice ea indispusă. Tocmai luam masa.

Deci, un prim simptom al lipsei de sociabilitate. Parcă eu o-ntrebasesem dacă mîncase sau nu. Mă fac că nu sesizez dublul sens al răspunsului și îi fac semn Artemiții să intrăm. Serafim Popescu tocmai înfuleca niște găluști cu prune „Antrefrig”.

— Poftă mare! zic.

— Mulțumesc — răspunde el cu gura plină.

Văzînd că-i sub papucul nevesti-si și nu-mi oferă și mie, mă autodeservesc cu ultimele trei bucăți.

— Bune! zic eu competent. Data viitoare însă n-ar strica să le puneți mai multă scorțoasă.

— Nu cu-atîta lăcomie, Pande! de, că doar suferi de ficat! strigă nevastă-mea. Crezi că n-o să-i facă rău? Îl întrebă ea pe Serafim.

— Nu cred! Îngînă el cu un zîmbet reconșionat.

Mie nu-mi făcea rău. Cel mult, lui.

— Și p’ormă — continuă Artemița — te apucași ca Haplea de găluști pe stomacul gol! Fă-i niște ochiuri, tovarășă Melania. Da’ vezi, te rog, să fie cu slănină.

Adevărat că pînă nu iei contact cu omul, nu-i poți cunoaște lipsurile. Aici mi-a fost dat să constat ce gospodărie dezorganizată aveau ei: în toată casa n-aveau un pic de slănină afumată, așa că a trebuit să mîncînc ochiurile cu șuncă. Noroc de nevastă-mea că nu-i pretențioasă și s-a mulțumit cu niște rebuturi de cîteva felii de cașcaval, măsline, un șnițel pane și niște roșii. Mai era și o coadă de crap prăjit, da’ pe aia, nemaiputînd-o mîncă, a luat-o în hirtie pentru Pufică.

După asta deschid televizorul.

— Ce plăcut e să ai un televizor! zic eu.

Vorba aia: stai liniștit acasă, nu te deranjează nimeni și vizionezi ultimele noulăți. Ce zici, coană Melanio?

— Zic c-aș fi vrut să ne culcăm, că sîntem oboșiți și mîine trebuie să ne sculăm de dimineață! răspunde ea căscînd plictisită.

Asta-i culmea — zic eu în sinea mea; dacă nu știi să primească un musafir, de ce și-or mai fi cumpărat televizor?

În fine, după terminarea emisiunii, îi spun Artemiții:

— Hai să mergem, că i-om fi deranjat destul pe oameni.

— Na, și cu tine! rîde nevastă-mea. Dacă tu ești ursuz, crezi că toată lumea e ca tine? Stai să bem măcar o cafeluță. Ai „Nescafé” coană Melanio?

— N-am decît naturală! răspunde ea cu o voce de lapte bătut.

Va să zică, al doilea simptom al dezorganizării în care se complăceau: după ce că erau nesociabili, n-aveau nici „Nescafé”.

Am plecat pe la 12, că nevesti-mi i se făcuse somn și de cînd sînt la pensie ne sculăm și noi pe la nouă.

În seara următoare, sun din nou la familia Popescu și iar iese nesuferita de nevastă-sa.

— Săru’mina! zic. Vă deranjăm?

— Nu, zice, da’ am și mîncat și ne și culcăm.

— Cum se poate să vă culcați de-acuma, cînd la televizor e Ima Sumak, cea mai bună cîntăreață a lumii?

— Să fie sănătoasă! șuieră ea ca un boa călcat pe coadă. O fi ea cea mai bună cîntăreață a lumii, dar și eu sînt cea mai bună țesătoare a fabricii noastre — așa că sîntem chit! Bună seara!

Și cu asta îmi trîntește ușa în nas.

— Asta e nemaipomenit! exclam eu. Asta e nemaipomenit!

— Calmează-te, Pande! de, zice nevastă-mea mai înțeleaptă. Hai, că nu merită să-ți faci inimă rea pentru niște oameni nesociabili! Și adaugă cu un ton superior: În definitiv... și noi avem televizor!

VALERIU FILIMON

URZICA SPORT

Unei alergătoare nervoase

Din motive cunoscute
Lumea spune cu tărie
Că-i alergătoare iute,
Iute... numai la minie.

Unui sprinter cu atitudini vedetiste

Noi așteptăm un corectiv
Care să-ți schimbe comportarea,
Altminterea din colectiv
Rapid și se va da...plecare.

V. D. POPA

Desen de
V. VASILIU

— Număr de circ?
— Nul! Ține locul unor colegi plecați în concediu!

Catalog cu note mici

Rubrică agricolă valorificată (pe cât posibil)

Îngrășăminte pe jar

La G.A.S. Dudu (orașul București) s-a introdus o metodă originală de folosire a resturilor de îngrășăminte naturale destinate răsadnițelor. Nu le mai folosesc pentru răsadnite.

Și pentru că se tot adună grămjăjoară după grămjăjoară, li se dau foc. Cu acest prilej s-a constatat că aceste grămjăjoare ard pînă la ultima rămășiță, după care nu mai rămîne nimic. Cum însă pentru răsadnițe oricum e nevoie de îngrășăminte naturale, acestea sînt aduse din alte gospodării, unde nu s-a aplicat metoda de la G.A.S.-ul Dudu și nici n-o să se aplice.

Sperăm că în viitor la G.A.S.-ul Dudu practica arderii îngrășămintelor naturale va fi stinsă.

La Băneasa

Întreținerea taurinelor de la îngrășătoria G.A.S.-ului Băneasa, regiunea București, lasă de dorit într-o asemenea măsură încît nimeni nu se mai miră de ce aproximativ 50 de animale au o tricoifiție de calitate superioară, adică foarte durabilă. De asemenea și cît privește hrana ce se oferă acestor viețuitoare avem numai cuvinte de...critică. Furajele sînt necorespunzătoare — în special fînul — din care cauză taurinele, după greutate par mai mult...ovine.

Ar fi necesar să se ia măsuri, ca la această îngrășătorie animalele să nu mai slăbească. Dacă, mă rog, este cu totul imposibil (ceea ce nu cred să fie posibil), atunci să se schimbe cel puțin denumirea de „îngrășătorie” în... „slăbitorie”. Ca să fie corect!!!

Unde-i controlul?

„Prudența e mama înțelepciunii” spune un vechi proverb, iar eu adaug: „și controlul e tatăl verificării”...Ce folos însă că adăosul meu nu e cunoscut și la G.A.S.-ul Ghi-digeni (regiunea Galați).

Altfel ar fi existat în G.A.S.-ul respectiv un control asupra exploatării mașinilor agricole. Și pentru că nu există așa ceva, sînt șanse sporite să existe în schimb o depășire a baremului de reparații.

Dar ca să nu se ajungă de-a binelea în această situație, n-ar fi rău să se pună la punct controlul de care vă spuneam și despre care în gospodărie nici nu se vorbește.

Nu se vorbește, dar acum, precis se pome-
nește.

D. M.

— Te fac un rock!??

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

În S.U.A. s-a instituit o comisie pentru anchetarea activității C.I.A. (Agenția centrală de spionaj)

Desen de A. LUCACI

— De fapt pînă acum nimic anormal!

ȘTIRI ULTRASCURTE

Ziarele relatează că în S.U.A. se recrutează „voluntari” în vederea unei noi aventuri agresive împotriva Cubei. Așa cum arată comandamentul aventurierilor, scopul centrelor de antrenament, unde sînt trimiși, este să pregătească oameni bine căliți. Or fi ei și căliți, dar mai cu seamă sînt bine plătiți... Cum s-a văzut, acești aventurieri primesc plată din două părți: o dată de la americani, și o dată le-au dat de cheltuială înșiși cubanii...

Specula cu terenuri în Anglia ia proporții din ce în ce mai îngrijorătoare. Recent, ducele de Norfolk, mare proprietar funciar, a anunțat pe arendașii săi că le majorează arenda cu...600%. Ca să liniștească opinia publică, ducele susține că această majorare nu reduce nivelul de viață. Sigur că nu! Dimpotrivă, poate chiar să ridice nivelul de viață. Firește, nivelul de viață al ducelui..

Iată un fapt divers petrecut pe străzile orașului Nancy (Franța): Într-o seară, la orele 20.45, trei militari americani au tăbărit pe un șofer negru și l-au ucis pentru că îndrăznise să... treacă cu mașina înaintea lor.

— Săracul! exclamă cineva din cei adunați la fața locului, i-a fost dat să cunoască modul de viață american.

O statistică recentă relevă că 95% din studenții elvețieni sînt feciori de bani gata. Explicația? Taxele anuale la facultate sînt echivalente cu salariul mediu anual al unui muncitor cu calificare mijlocie. E drept că și în Elveția dacă ai carte, ai parte, dar ca să ai carte, trebuie mai întîi să ai parte de bani.

V. P.

DIN LUMEA LOR

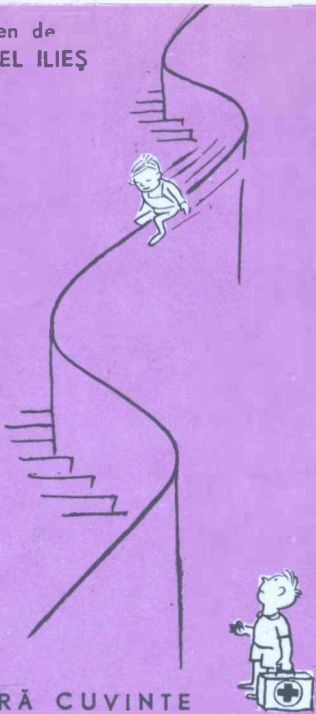
În orașul vest-german Niederhofen există un club al oamenilor cu nasul mare.

Clubul — n-aveți a vă teme —
Nu va ști ce e impasul,
Căci naziștilor, de-o vreme,
Permanent...le crește nasul.

V. D. POPA

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

Desen de
PAVEL ILIEȘ

FĂRĂ CUVINTE

Hocus pocus

Paharul cu apă

(imitație)

Cum se procedează: Asistenta dumneavoastră se prezintă în fața publicului și anunță că veți arăta cum se organizează transporturile de minereuri la Întreprinderea minieră din Vatra Dornei. Apoi în ritmul marșului cântat de orchestră (în lipsă, poate să-l cânte și un picup) intrați dumneavoastră, spuneți „bună seară” și vă culcați pe o ureche. Asta-i tot și așteptați aplauze.

Ce fel de scamatorie e asta? Asta nu-i nici o scamatorie. Este o imitație, pentru că ați arătat destul de corect cum organizează transporturile de minereuri inginerul Uscatu Ștefan de la întreprinderea mai sus amintită.

Ce legătură are asta cu paharul cu apă? Are, pentru că de la atâtea neglijențe, s-a cam umplut paharul, așa că dacă mai continuă, te pomenești că pînă la urmă intră Uscatu la apă!

de întrebuintare, cei care o fac ar avea toate motivele să facă fețe-fețe.

Așa se explică hipnoza. Numai calitatea necorespunzătoare a mobilei „Mariana” este inexplicabilă.

Du-te, vino!

(scamatorie cu birocrăție)

Cum se procedează: Se depune o cerere la Sfatul popular al comunei Ștefănești — Pittești. Apoi, vine cineva la secretarul sfatului popular după rezultat. Secretarul e un foarte bun scamator și reușește să hipnotizeze omul ca să vină după rezultat în fiecare zi. Nu știm dacă experiența reușește de fiecare dată, dar cu sollicitantul Turculeț Pavel știm că a reușit.

Ce rol joacă aici asistenta? Asistenta nu joacă nici un rol. Ea nu rezolvă cereri. Dar nici secretarul mai sus amintit nu rezolvă.

Mediul favorabil

(hipnoză)

Cum se procedează: Introduceți în scenă o persoană, care va fi mediul dumneavoastră. Asistenta anunță că aveți puterea să hipnotizați acest mediu. Dumneavoastră vă apropiați de mediu și-i arătați masa. În clipa următoare, mediul face fețe-fețe. Îi arătați patul. Mediul se face galben-verde. Când vede șifonierul, ajunge stacojiu și-i gata să leșine. În momentul cînd leșină, puteți considera că experiența a reușit.

Cum se explică hipnoza? Se explică prin aceea că mediul nu-i o persoană oarecare. Trebuie să alegeți pe cineva din conducerea fabricii de mobilă a Întreprinderii de industrie locală din Ineu. Iar mobila pe care i-o arătați trebuie să fie de tipul „Mariana”, pe care-l produce acea fabrică. Dacă ar vedea în ce hal se decolorează mobila după scurt timp

Hocus-pocus

Această scamatorie este foarte bună, dar n-are rost s-o încercați dumneavoastră, pentru că n-o să vă reușească. Ea nu reușește decît în felul următor: „Urzica” sesizează Oficiul farmaceutic al Capitalei că în farmacia nu se găsește clorură de amoniu. Oficiul răspunde că acest produs nu se găsește „deoarece Combinatul chimic I.V. Stalin — oraș Victoria — nu ne-a furnizat cantitatea contractată pe trim. I/1961 cu toate intervențiile făcute”. Atunci „Urzica” sesizează Combinatul chimic I.V. Stalin, care răspunde „Vă comunicăm că nu avem contractat clorură de amoniu întrucît noi nu producem”. De unde se vede că Combinatul nu produce și nu furnizează clorură de amoniu, dar Oficiul farmaceutic produce încurcături pe care le furnizează din plin.

Iluzionist P. LUDMILA

Desen de C. CRĂCIUN

— Tu nu vii la conferință?
— Nu... că am văzut filmul!

TEATRU FĂRĂ APLAUZE

Personaje: Ea

Colega ei
O mîneacă

Ea: Excursia proiectată pentru duminică îmi strică foarte mult socotelile.

Colega ei: Aveai treabă, probabil.

Ea: Da, n-o să-mi pot termina lucrul.

Colega ei: Mai ai lucrări neterminate?

Ea: Nu, dar mi-am propus să termin mîneca asta de la jachetă pînă luni.

Colega ei: Păi ia-ți andrelele cu tine și pe drum...

Ea: În excursie? Doar nu sîntem la birou. În excursie mă duc doar să mă distrez.

(Cortina se închide cu două pe față, două pe dos...)

Personaje: El

Celălalt

El: Nu știți, mai e mult pînă la cabana „Vîrfurile cu dor”?

Celălalt: Cam jumătate de oră dacă o iei pe scurtătură.

El: Nu merg pe scurtătură, știți, e

prima dată cînd urc. Dv. ați mai fost la cabana asta?

Celălalt: Firește!

El: Și e bine acolo?

Celălalt: Bine!

El: Vă duceți des la cabana asta?

Celălalt: Mereu!

El: Sînteți alpinist pasionat?

Celălalt: Nu, sînt cabanierul!

(Cortina cade în prăpastie)

Personaje: „Ăla micu”

Mămica
Cele două

Ăla micu: Mămico, uite Babele!

Una din cele două: (întorcîndu-se) Obraznicule, nu ți-e rușine?

Celălaltă din cele două: Frumoasă creștere îi mai dai cucoană, n-am ce zice!

Mămica: Mă iertați, copilul n-a vorbit despre dv. E prea bine crescut. Nu-i așa, Puișor, că atunci cînd ai spus Babele nu vorbeai de dumnealor?

Ăla micu: Sigur mămico, dacă vorbeam despre dumnealor n-aș fi spus babele. Aș fi spus babornitele!

(Cortina se trage...la o parte jenată)

Personaje: Dumnealui

Dumneaei

Dumnealui: Iubito, ia tu rucsacul

ăsta mare în spate. Mai ia și sacoșa cu mîncare și damlgeana..

Dumneaei: Și tu? Tu nu duci nimic?

Dumnealui: Nu, eu trebuie să merg

cu mîinile în buzunar. Și rămii și puțin mai în urmă...

Dumneaei: Nu-nțeleg...De ce?

Dumnealui: Uite, individul ăla din fața cabanei e un subaltern al meu.

Dumneaei: Și vrei să creadă că-ți sînt străină?

Dumnealui: Dimpotrivă! Vreau să creadă că ești nevastă-mea!

(Cortina se lasă...de rele, dar dumnealui ba!)

Personaje: El

Ea
Șeful
Gigel

El: Da, poftiți, așezați-vă și dv. aici pe pătură, lîngă noi.

Șeful: Mulțumesc! Cum vă simțiți în excursie?

Ea: Foarte bine! Nu serviți ceva?

Luați un sandviș.

Șeful: Mulțumesc, am mîncat!

El: Atunci luați o prăjitură!

Șeful: Da, o prăjitură am să iau!

E foarte gustoasă!

Gigel: Nu ștergeți prăjitura, tovarășe șef!

Șeful: De ce s-o șterg, puiule?

Gigel: Păi cînd veneați spre noi, tătucul i-a spus mămichii: Vezi

că vine șeful. Nu prea am chef să-mi pierd vremea cu el. Să-i dai o prăjitură și s-o șteargă!

(Cortina cade... perplexă)

Personaje: Unul

Umoristul

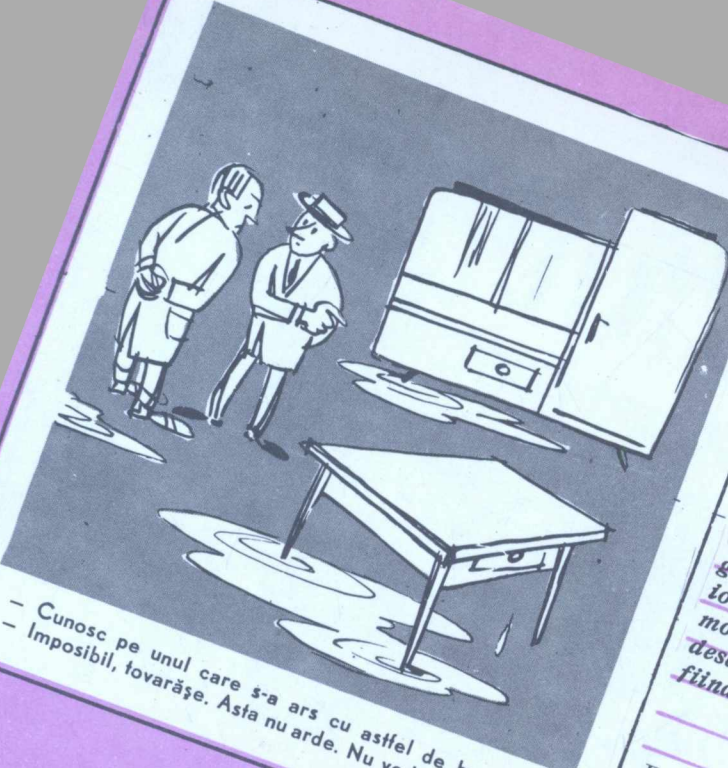
Unul: Tovarășe umorist, vă văd mereu sus pe munte. Vă place alpinismul?

Umoristul: Nu, dar poate în felul ăsta s-o găsi un critic care să spună că umorul e în sfîrșit la înălțime!

(Cortina se lasă...de bancuri)

ATANASIU ATLAS

CĂRȚI POSTALE urzica

**CARTE
POȘTALĂ**

DESTINATAR: Intreprinderea de industrie lecată „Gheorghii Dimitrovi” din Sebiș, raionul Gurahont, care produce mobilă de bucătărie ce este deseori respinsă la recepție, fiind lucrată din lemn umez.

EXPEDITOR:
C. Petcu — Oradea

— Cunosce pe unul care s-a ars cu astfel de bucătărie.
— Imposibil, tovarășe. Asta nu arde. Nu vedeți ce udă e?

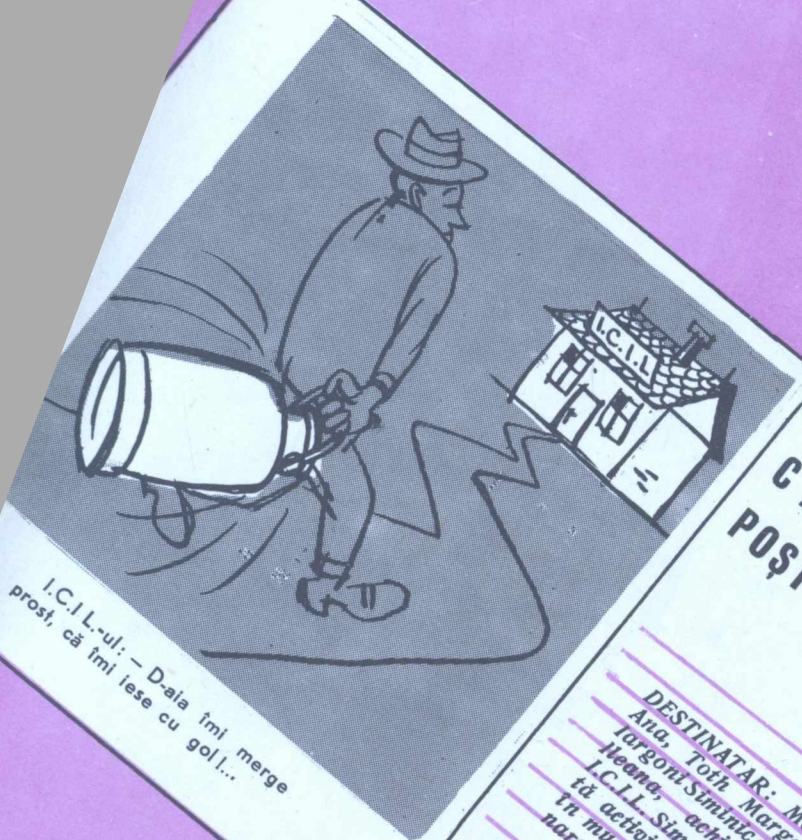

**CARTE
POȘTALĂ**

DESTINATAR: Trustul regional de construcții locale Constanța, care a executat necorespunzător o linie de garaj pentru C.R.R. baza de recepție Bărăganul, raionul Fetești, necesitând ulterior serie de reparații.

EXPEDITOR:
Nicolae Lazăr — Fetești

FARĂ ALTE CUVINTE

**CARTE
POȘTALĂ**

DESTINATAR: Maniștii Ana, Toth, Margareta, Iargonișiminc și Ungur, Heana, chemați la I.C.I.L. Simeria, datorită activității lor slabe în mușca de achiziționare se iaese goluri de producție.

EXPEDITOR:
Biro Ernest — Simeria.

I.C.I.L.-ul: — Dala fmi merge prost, că fmi lese cu gol!...

**CARTE
POȘTALĂ**

DESTINATAR: Administrația noilor blocuri de pe str. Republicii — Galați, care îngăduie folosirea spălătorilor și uscătorilor drept magazii și admite ca locatarii să usuce rufele la balcoane.

EXPEDITOR:
Bucur Andrei — Galați

— Gîndește-te, tovarășe administrator. Dumneata nu

Desene de A. POCH

U R Z I C A
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

